

Hadith al-Hilya: Om Profeten Muhammad

Hadith al-Hilya

Om Profeten Muhammad (صلى الله عليه وآله وسلم), hans nobla utseende och förnämliga karaktär

© svensk översättning: bmk | Kultursällskapet Damas | www.damas.st

Senast uppdaterade version av den svenska översättningen: [här](#)

English translation (pdf) [here](#).

"Al-Hilya" är en lång hadith som i detalj beskriver Profeten Muhammad, välsigelser och fred vare med honom - hans ståtliga utseende, hans fina karaktär och inre egenskaper, hans dagliga vanor och sätt att umgås med folk. Hadithen citeras i sin helhet i Qadi `Iyyads bok "Al-Shifa", och den finns även i Imam al-Tirmidhi's hadithsamling "Al-Shama'il al-Muhammadiyya". Nedanstående översättning utgår från al-Tirmidhi. "Al-Hilya" (smycket) är också föremål för en hel genre inom den islamiska kalligrafin, där ett mästareprov ofta innehåller utförandet av en Hikya. Några exempel nedan.

Sufyan ibn Waki` berättade för oss, och sade: Jumay` ibn `Umayr ibn `Abd al-Rahman al-`Ijllyy dikterade för oss ur sin bok och sade: En man från Banu Tamim, barnbarn till Khadijas make Abu Hala, med tillnamnet Abu `AbdAllah, berättade från en av Abu Halas söner, från al-Hasan ibn `Ali (må Allah finna behag i dem båda): Jag vände mig till min morbror Hind ibn Abi Hala, som utförligt brukade beskriva Allah's Sändebuds förnäma egenskaper – eftersom jag hade en stark önskan att han skulle beskriva dem för mig, så att jag kunde tillägna mig dem. Han sade då:

Allah's Sändebud var sublim och storslagen. Hans ansikte skimrade med pärlglans som månen en fullmånenatt. Han var längre än medellängd, men inte överdrivet lång. Han hade ett stort och ståligt huvud med vågigt hår. När hans mjuka lockar delade sig i en bena, lät han det dela sig – annars lät han det falla fritt. När han lät håret växa nådde nedanför öronsnibbarna.

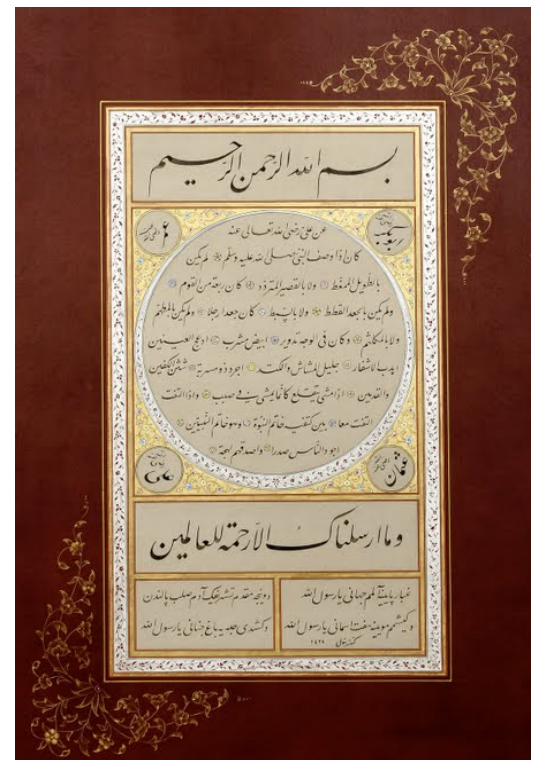
Han hade rosenfärgad hy, och stora bågformade ögonbryn, utdragna mot tinningarna, fylliga men inte sammanväxta. Mellan dem fanns en åder som vreden fick att svälla.

Övre delen av näsryggen var böjd, och det utgick ett ljus från den som fick den att se upphöjd ut, så att den som inte betraktade honom noga kunde tro att han var högnäst.

Han hade tjockt skägg, (svarta pupiller), mjuka, släta kinder, och en vid mun med ett litet avstånd mellan tänderna. Han hade en smal hårstrimma på bröstet. Hans hals var som nacken på en staty gjord av renaste silver.

Tirmidhi: Al-Shama'il al-Muhammadiyya

Kapitel 1 - Om Profetens (s) yttre

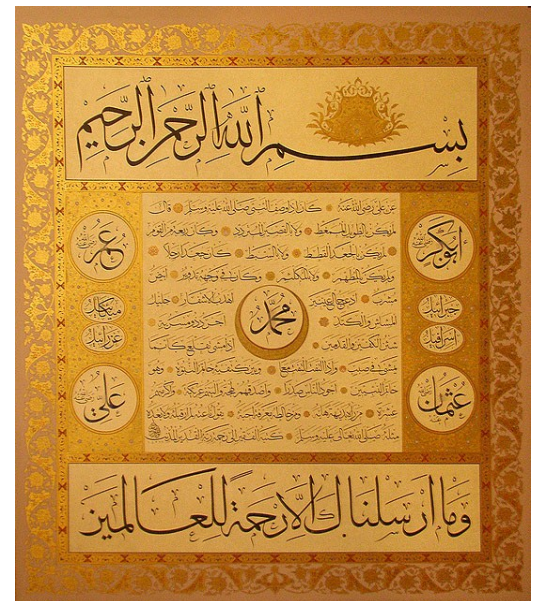
[klicka för att förstora texten](#)

٧ - (٧) حدثنا سفيان بن وكيع ، قال حدثنا جُمَيْع بن عمير بن عبد الرحمن العجلي أماً أولاً علينا من كتابه ، قال أخبرني رجل من بني

Hans kropp var väl proportionerad, hans kroppsbyggnad full och fast. Mage och bröst var släta. Han var bredbröstad och bredaxlad, och hade stora fasta och knogar. Hans blottade överkropp var som höljd i ljus. Mellan strupen och navlen löpte en smal linje av hår – i övrigt var hans bröst och mage fria från hår, men han hade hår på armar och skuldror och övre delen av överkroppen. Han hade långa underarmar, stora handflator och breda hand- och fotleder. Hans tår och fingrar var långa och graciösa – eller kanske han sade: upphöjda – och hans hålfot välvd. Hans fötter var mjuka och smidiga, så att vatten lätt rann över dem.

När han gick, rörde han sig på ett samlat, smidigt och kraftfullt sätt. Han gick framåtböjd, med lätta och snabba steg, som om han gick nedför en backe. När han vände sig, vände han sig med hela kroppen. Hans blick var sänkt – han tittade oftare mot marken än mot himlen, och hans blick var mestadels bara ett kort ögonkast. Han lät sina följeslagare gå framför sig, och han var alltid den som först hälsade dem han mötte.

تيمم من ولد أبي هالة زوج خديجة ، يكنى ابا عبد الله عن ابن لابي هالة عن الحسن بن علي قال: سألت خالي هند ابن أبي هالة وكان وصافاً عن حلية النبي صلى الله عليه وسلم ، وأنا أشتبى أن يصف لي منها شيئاً أتعلق به ، فقال كان رسول الله صلى الله عليه وسلم فُحْمًا مُفْحَمًا ، يَتَلَأَلُ وَجْهَهُ تَلَأُلُ الْقَمَرِ لَيْلَةَ الْبَدْرِ ، أَطُولُ مِنَ الْمَرْبُوعِ ، وَأَقْصَرُ مِنَ الْمُشْتَدِّبِ ، عَظِيمُ الْهَامَةِ ، رَجُلٌ الشَّعْرُ ، إِنْ انْفَرَقَتْ عَقِيْقَتُهُ فَرَقَهَا ، وَإِلَّا فَلَا يَجَاوِزُ شَعْرَهُ شَحْمَةُ أُذُنَيْهِ ، إِذَا هُوَ وَقَرَهُ ، أَزْهَرُ اللَّوْنِ ، وَاسِعُ الْجَبِينِ ، أَزْجُ الْحَوَاجِبِ سَوَابِغٍ فِي غَيْرِ قَرْنٍ بَيْنَهُمَا عِرْقٌ يُدْرُهُ الْغَضَبُ ، أَقْبَى الْعَرَبِينَ ، لَهُ نُوْرٌ يَعْطُوهُ بِحَسْبِهِ مَنْ لَمْ يَتَأَمَّلْهُ أَشْمٌ ، كَثُّ اللَّحْيَةِ ، سَهْلُ الْخَدَّيْنِ ، ضَلِيحُ الْفَمِ مُفْلِحُ الْأَسْنَانِ ، دَقِيْقُ الْمَسْرِئَةِ ، كَأَنَّ عُنُقَهُ جِيْدٌ ذُمِيَّةٌ فِي صَفَاءِ الْفَضَّةِ ، مَعْتَدِلُ الْخَلْقِ ، بَادِنٌ مَتَاسِكٌ ، سُوءُ الْبَطْنِ وَالصَّدْرِ ، بَعِيدٌ مَا بَيْنَ الْمَنْكَبَيْنِ ، ضَخْمُ الْكِرَادِيْسِ ، وَأَنُوْرُ الْمُتَجَرِّدِ ، مُوَصُوْلٌ مَا بَيْنَ اللَّبَّةِ وَالسَّرَّةِ بِشَعْرٍ يَجْرِي كَالْخَطِّ ، عَارِي النَّدْيَيْنِ وَالْبَطْنِ مِمَّا سُوِيَ ذَلِكَ ، أَضْعُرُ الذَّرَاعَيْنِ وَالْمَنْكَبَيْنِ وَأَعَالَى الصَّدْرِ ، طَوِيْلُ الرَّئْدَيْنِ رَحْبُ الرَّاحَةِ شَتْنُ الْكَقَيْنِ وَالْقَدَمَيْنِ ، سَائِلُ الْأَطْرَافِ ، أَوْ قَالَ سَائِلُ الْأَطْرَافِ ، حُمْصَانُ الْأَخْمَصَيْنِ ، مُسِيْحُ الْقَدَمَيْنِ يَبُو عَنْهُمَا الْمَاءُ . إِذَا زَالَ زَالَ قَلْعًا ، يَخْطُو تَكْفِيًّا وَيَعِشِي هَوْنًا ، ذُرْبُعُ الْمِثْبَةِ إِذَا مَثَى كَأَنَّهَا يَنْحَطُّ مِنْ صَبَبٍ ، وَإِذَا التَفَتَ التَفَتَ جَمِيْعًا ، خَافِضُ الطَّرْفِ ، نَظْرُهُ إِلَى الْأَرْضِ أَكْثَرَ مِنْ نَظْرِهِ إِلَى السَّمَاءِ ، جُلُّ نَظْرِهِ الْمَلَاْحِظَةَ ، يَسُوْقُ أَصْحَابَهُ وَيَبْدَأُ مَنْ لَقِيَ بِالسَّلَامِ ،

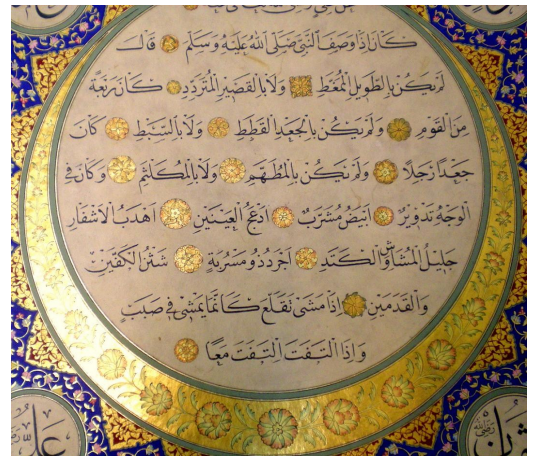
Jag (al-Hasan ibn `Ali) sade: Beskriv för mig hur Allah's Sändebud (välsignelser och fred vare med honom) talade! Han sade då:

Tirmidhi: Al-Shama'il al-Muhammadiyah

Kapitel 34 - Om Profetens (s) sätt att tala
[klicka för att förstora texten](#)

Allah's Sändebud hade ett ständigt drag av sorg, han var alltid eftertänksam, och gav sig aldrig till ro. Han kunde vara tyst långa stunder, han talade bara när det behövdes. Hans uttal var tydligt från början till slut, och hans uttalanden korta och kärnfulla. Det han sade var slutgiltigt, utan överflödiga ord och utan att något saknades. Han var varken avvisande eller nedlåtande. Han brukade värdesätta Allah's gåvor, även de minsta, och klagade inte på något. Han klagade aldrig på maten och berömde den inte heller. Denna värld allt som tillhör den framkallade inte hans vrede, men om rättvisans gränser överskreds kunde ingenting hejda den, förrän det ställts tillrätta. Han blev aldrig arg i egen sak, och krävde aldrig upprättelse för egen del. När han pekade, pekade med hela handen. När han förundrades över något vände han handflatan uppåt, och när han sade något underströk han det med en gest där han slog med höger handflata på vänster tummes insida. När han blev arg vände han sig bort sitt ansikte, och när han blev glad slog han ned sin blick. Hans skratt var mestadels ett leende, som visade hans pärlskimrande tänder, likt hagelkorn.

قلت صف لي مَنطِقَ رسول الله صلى الله عليه وسلم ، قال كان رسول الله صلى الله عليه وسلم مُتواصل الأخران ، دائم الفكرة ، ليست له راحة ، طويل السكت ، لا يتكلم في غير حاجة ، يفتح الكلام ويختمه بأشداقِهِ ، ويتكلم بجوامع الكلم ، كلامه فصل ، لا فضول ولا تقصير ، ليس بالجافي ولا المهين ، يُعظّم النعمة وإن ذُقت لا يذمُّ منها شيئاً غير أنه لم يكن يذمُّ ذواقاً ولا يمدحهُ ، ولا تُغضبه الدنيا ولا ما كان لها ، فإذا تُعدى الحَقُّ لم يقم لغضبه شيء حتى ينتصر له ، لا يغضب لنفسه ولا ينتصر لها ، إذا أشار أشار بكفه كلها ، وإذا تعجّب قلبها ، وإذا تحدث أُنصل بها ، وضرب براحته اليمنى بطن إبهامه اليسرى ، وإذا غضب أعرض وأشاح ، وإذا فرح غَضَّ طرفه ، جَلَّ ضحكُهُ التَّسْمُّ ، يُفتر عن مثل حَبِّ العمام ،

Tirmidhi: Al-Shama'il al-Muhammadiyah

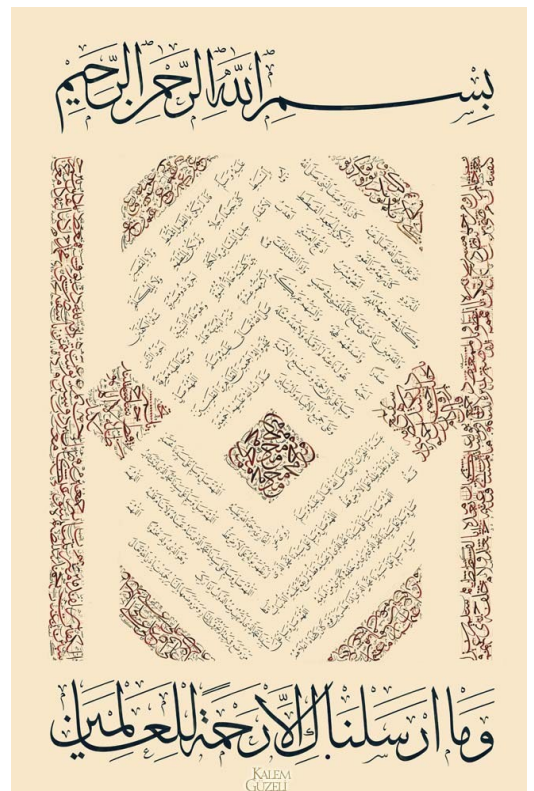
Kapitel 47 - Om Profetens (s) ödmjuka sätt

Al-Hasan (ibn `Ali - radiya Allah `anhuma) sade: Jag förteg denna (berättelse) för al-Husayn under en tid, sedan berättade jag den för honom och fann att han förekommit mig. Han hade frågat (Hind ibn Abi Hala) samma saker som jag frågat om. Han hade även frågat sin far (`Ali ibn Abi Talib) om hur (Profeten brukade vara när) han gick ut, när han kom tillbaka och när han höll möten, och han utelämnade inget (av det jag hört).

Al-Husayn sade: Jag frågade min far om hur Profeten (s) brukade (vara när han) kom hem, och han sade:

När han (välsignelse och fred vare med honom) begav sig till sitt hem, brukade han dela upp sin hemmavaro i tre delar: en del till Allah, upphöjd och majestätisk är Han, en del till sin familj, och en del till sig själv. Sedan delade han upp sin egen del mellan sig själv och folket, och denna (sista del) ägnade han både dem som stod honom närmast och, genom deras förmedling, vanligt folk. Han undanhöll dem inget. Det var hans sätt att, i den del som tillkom hans samfund, ge företräde åt de främsta, dvs. han gav dem tid i proportion till deras företräden i religionen. Bland dem var de som hade ett ärende, och de som hade två ärenden, och de som hade många ärenden. Han gav dem (alla) uppmärksamhet, och vägledde dem till deras och hela samfundets väl, genom att förhöra sig om deras (situation), och tala till dem om sådant som var viktigt för dem. Han brukade säga:

"Må den av er som är närvarande framföra (budskapet) till dem är frånvarande."

[klicka för att förstora texten](#)

och:

"Framför deras ärende till mig som inte (själv) kan framföra det! Ty Allah kommer förvisso att ge säkert fotfäste på Domedagen åt den som (går) till makthavaren (för att) framföra ett ärende från någon som inte (själv) kan framföra det."

Endast sådant (som var nyttigt) yttrades inför honom, och han tillät ingen (att tala om) något ovidkommande. De kom in till honom fyllda av behov och längtan, han lät dem inte gå utan att de fått smaka något (av hans gästfrihet och kunskap), och de återvände som ledfyrrar för det goda.

Sedan frågade jag (al-Husayn) honom (min far) om hur Profeten (s) brukade (vara när han) kom var ute, och han sade:

Profeten (välsignelser och fred vare med honom) vaktade sin tunga, (och talade) endast om sådant som angick honom. Han var vänskaplig och tillmötesgående, inte vrång och avvisande. Han visade högaktning för den som folk högaktade, och insatte honom som ledare över dem. Han var vaksam och aktade sig för (sådant som kunde så split bland) folk, men utan att (vara misstänksam, och utan att) undandra någon sin godmodighet och sitt fina sätt. Han brukade fråga efter dem i hans krets som var frånvarande, och han frågade folk om hur det stod till med dem. Han visade uppskattning för det goda och uppmuntrade det, och uttryckte avsky för det avskyvärda och varnade för det. Han var i alla avseenden balanserad och gick aldrig till ytterligheter. Han visade aldrig försumlighet, mån om inte de (som var i hans sällskap) skulle försumma (sina religiösa plikter) eller avvika (från den rätta vägen). Han var redo för varje situation. Han lät aldrig sanningen komma till korta, och satte sig aldrig över det som var rätt.

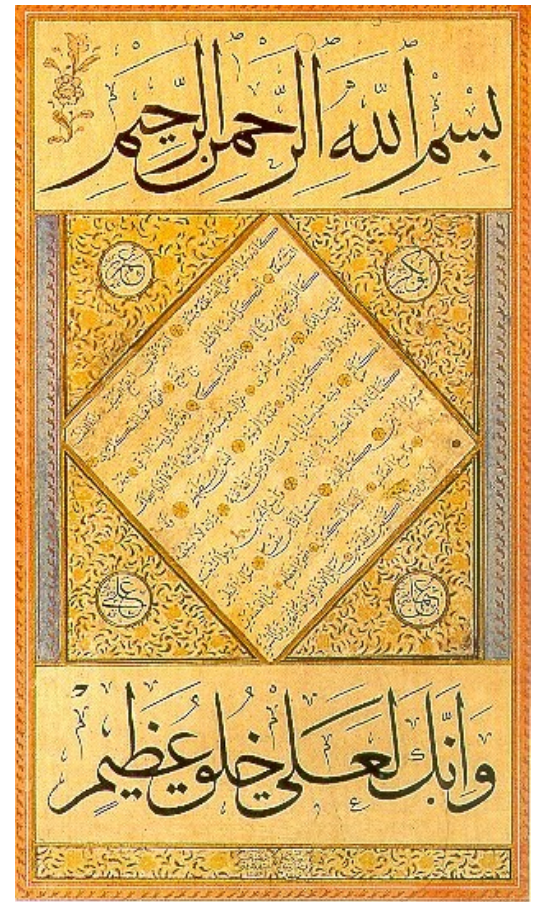
De bästa bland folk stod honom närmast. De främsta i hans ögon var de som visade störst välvilja (nasiha), och den stod högst i rang inför honom som gav bäst hjälp och stöd.

(Al-Husayn) sade: Sedan frågade jag (min far) om (Profetens) sammankomster. Han sade:

٣١٩ - (٧) حدثنا سفيان بن وكيع ، حدثنا جُمَيْع بن عمر بن عبد الرحمن العجلي ، أنبأنا رجل من بني تميم من ولد أبي هالة زوج خديجة يكنى أبا عبد الله عن ابن أبي هالة عن الحسن بن علي رضي الله عنهما قال: سألت خالي هند بن أبي هالة وكان وصافاً عن حلية رسول الله صلى الله عليه وسلم وأنا أشتبى أن يصِف لي منها شيئاً فقال: كان رسول الله صلى الله عليه وسلم فَيَحْمًا مُفَحَّمًا يَتَأَلَّأُ وَجْهَهُ تَأَلُّؤَ الْقَمَرِ لَيْلَةَ الْبَدْرِ ، فذكر الحديث بطوله ، قال الحسن: فكتمتها الحسين زمانا ، ثم حدثته فوجدته قد سبقني إليه ، فسأله عمًا سألتُه عنه ، ووجدته قد سأل أباه عن مدخله وعن مخرجه وشكله فلم يدع منه شيئاً ، قال الحسين: فسألت أبي عن دخول رسول الله صلى الله عليه وسلم ، فقال: كان إذا أوى إلى منزله جزأً دخوله ثلاثة أجزاء جزءا لله عز وجل وجزءا لاهله ، وجزءا لنفسه ثم جزأً جزءاً بينه وبين الناس فيرد ذلك بالخاصة على العامة ، ولا يَدْخِرُ عنهم شيئاً ، وكان من سيرته في جزء الأمة يثار أهل الفضل بإذنه ، وقسمه على قدر فضلهم في الدين ، فمنهم ذو الحاجة ، ومنهم ذو الحاجتين ، ومنهم ذو الحوائج ، فيتشاكل بهم ويشغلهم فيما يصلحهم ، والأئمة من مساءلتهم وإخبارهم بالذي ينبغي لهم ، ويقول: لِيُبَلِّغَ الشاهد منكم الغائب ، وابلغوني حاجة من لا يستطيع إبلاغها ، فإنه من أبلغ سلطانا حاجة من لا يستطيع إبلاغها ثبت الله قدميه يوم القيامة ، ولا يَذْكُرُ عنده إلا ذلك ولا يقبل من أحد غيره ، يدخلون رُؤُادًا ولا يفترون إلا عن ذواق ، ويخرجون أدلةً يعنى على الخير ، قال: فسألته عن مخرجه كيف كان يصنع فيه ، قال: كان رسول الله ﷺ يَخْرُجُ لِسَانَهُ إِلَّا فيما يعنيه ، ويُؤَلِّفُهُمْ ولا يُتَقَرُّهُمْ ، ويُكْرِمُ كَرِيمَ كُلِّ قَوْمٍ وَيُؤَيِّيه عليهم ، ويُحَذِرُ النَّاسَ وَيَحْتَرِسُ منهم من غير أن يَطْوِيَّ على احد منه بشره ولا لِحلقه ، ويتفقّد أصحابه ، ويسأل النَّاسَ عمًا في النَّاسِ وَيُحَسِّنُ الْحَسَنَ وَيُقَوِّيه ، وَيَقْبِضُ الْقَبِيحَ وَيُوهِّيه ، مُعتدل الأمر غير مُختلف ، ولا يَفُضِّلُ مخافة أن يُغفلوا وَيَعْلُوا ، يَكُلُّ حال عنده عتاد ، لا يَقْصِرُ عن الحق ولا يجاوزه ، الَّذِينَ يَلُونَهُ مِنَ النَّاسِ ، خيارهم أفضلهم عنده أَعْمُهُمْ نصيحة ، وأعظمهم عنده منزلة أحسنهم مُؤاساةً ومُؤازرةً ، قال: فسألته عن مجلسه ، فقال: كان رسول الله صلى الله عليه وسلم لا يقوم ولا يجلس إلا على ذكر وإذا انتبى إلى قوم جلس حيث ينتهي به المجلس ، ويأمر بذلك ، يُعطى كُلَّ جُلُوسائِهِ بنصيبه ، لا يَحْسِبُ جليسه أن أحدا أكرم عليه منه ، مَنْ جالسه أو فاضنه في حاجة صابرة حتى يكون هو المُتَصَرِّفُ ، مَنْ سألَه حاجة لم دُدَّةَ إلا بما أه نَسَسُه ، مِنَ الْقَدْرِ ، قد ساء

Närhelst Allah's Sändebud (välsignelser och fred vare med honom) reste eller satte sig nämnde han (Allah's namn). Kom han in sist, satte han sig sist i församlingen, och anvisade (andra) att göra likadant. Åt var och en i sällskapet gav han dennes rättmätiga del (av uppmärksamhet och omtanke), så att varje person som satt i hans närvaro trodde att han var den som åtnjöt högst aktning inför honom. Om någon kom för att sitta i hans sällskap eller diskutera något problem, lyssnade han tålmodigt, tills (besökaren) själv reste sig för att gå. Ingen som bad honom om något lät han gå därifrån utan att tillgodose hans behov, eller säga några ord som gav lättnad. Hans goda natur och fina sätt gav utrymme åt alla (sorters människor) - han var som en far för dem, och alla hade de lika rätt inför honom. Hans sammankomster präglades av kunskap, saktmod och sedesamhet (haya'), diskretion och tolerans (sabr). Man höjde inte rösten, kränkte aldrig någons privatliv, gjorde inte sak av någons felsteg. De som samlades där var jämlikar, som endast sökte överträffa varanda i gudsfruktan (taqwa). De var ödmjuka inför varanda, respektfulla mot de äldre, ömsinta mot de yngre. De gav företräde åt den som hade störst behov, och tog väl hand om gäster.

رسالة من رسول الله صلى الله عليه وآله وسلم
 النَّاسَ بِسَطْوَةٍ وَخَلَقَهُ فَصَارَ لَهُمْ أَبًا وَصَارُوا عِنْدَهُ فِي الْحَقِّ سَوَاءً ،
 مَجْلِسُهُ مَجْلِسُ عِلْمٍ وَحَيَاءٍ ، وَصَبْرٍ وَأَمَانَةٍ لَا تَرْفَعُ فِيهِ الْأَصْوَاتُ
 وَلَا تُؤْبَنُ فِيهِ الْحُرْمُ وَلَا تُنْطَى فَلَنَائِهِ ، مُتَعَادِلِينَ ، يَتَفَاضَلُونَ فِيهِ
 بِالْتَقْوَى مُتَوَاضِعِينَ يُؤْتَرُونَ فِيهِ الْكَبِيرُ وَيَرْحَمُونَ فِيهِ الصَّغِيرُ وَيُؤْتَرُونَ
 ذَا الْحَاجَةِ وَيَحْفَظُونَ الْغَرِيبَ ،

Sufyan ibn Waki` berättade för oss, och sade: Jumay` ibn `Umayr ibn `Abd al-Rahman al-`ljliyy dikterade för oss ur sin bok och sade: En man från Banu Tamim, barnbarn till Khadijas make Abu Hala, med tillnamnet Abu `AbdAllah, berättade från en av Abu Halas söner, från al-Hasan ibn `Ali (må Allah finna behag i dem båda): Husayn ibn `Ali sade: Jag frågade min far om hur Allah's Sändebud (Allah's välsignelser och fred vare med honom) brukade vara tillsammans med som satt i hans sällskap. Han svarade:

Allah's Sändebud (Allah's välsignelser och fred vare med honom) visade alltid ett glatt ansikte. Han var lätt till sitt sätt, givmild och tillmötesgående. Han var aldrig oartig eller grov eller högljudd eller oanständig, han sökte inte fel hos andra och han var alltid generös. Han låtades inte om (när folk uppträdde) olämpligt. Ingen hoppfull sökare gick tomhänt ifrån honom, och ingen blev besviken (på vad han gav). Han höll sig borta från tre saker: dispyter, onödigt tal och saker som inte angick honom. Han lät folk vara i fred gällande tre saker: Han talade aldrig illa om någon, exponerade inte andras fel, och sökte inte efter dolda brister hos dem. Han talade bara om sådant som han hoppades få belöning för. När han talade sänkte de som satt i hans närvaro sina huvuden (och satt alldeles stilla) som om de hade fåglar på sina huvuden, och först då han slutade tala, talade de. De trängde inte otåligt till att tala i hans närvaro, utan när någon talade lyssnade de (andra) tills den förste talat färdigt, och (fortsatte sedan att) tala om det som den förste börjat med. Han brukade skrattade åt sådant som folk skattar åt, och förundra sig över sådant folk förundrar sig över. Han hade tålmod med främlingars grova tilltal och oartiga sätt att fråga, till den grad att hans ständiga följeslagare brukade föra fram främlingar (så att de kunde lyssna på svaren till deras frågor), Han brukade säga: Om ni ser någon som bbehöer något och ber om det, hjälpa honom då. Han tog inte emot beröm, utom från den som ville visa sin tacksamhet (för något han givit), och han avbröt aldrig någon som talade, innan denne själv slutade eller reste sig (för att gå).

Muhammadiyya

Kapitel 47 - Om Profetens (s) karaktär

[klicka för att förstora texten](#)

٣٣٤ - (٩) حدثنا سفيان بن وكيع ، حدثنا جميع بن عمير بن عبد الرحمن العجلي ، أنبأنا رجل من بني تميم من ولد أبي هالة زوج خديجة يكنى أبا عبد الله عن ابن أبي هالة عن الحسن بن علي رضي الله عنهما قال: قال الحسين بن علي: سألت أبي عن سيرة رسول الله صلى الله عليه وسلم في جلسائه ، فقال: كان رسول الله صلى الله عليه وسلم دائم البشر سهل الخلق لين الجانب ليس بفظ ولا غليظ ولا صحاب ولا فعاش ولا عياب ولا متشاح يتغافل عما لا يشتهي ولا يؤيس منه راجيه ولا يجيب فيه قد ترك نفسه من ثلاث: المراءء والإكبار وما لا يعنيه ، وترك الناس من ثلاث كان لا يدُم أحدًا ولا يعيبه ولا يطلب عورته ، ولا يتكلم إلا فيما رجا ثوابه وإذا تكلم أطرق جلسائه كأنما على رؤوسهم الطير ، فإذا سكت تكلموا لا يتنازعون عنده الحديث ، ومن تكلم عنده انصترا له حتى يفرغ ، حديثهم عنده حديث أولهم ، يضحك ممًا يضحكون منه ، ويتعجب ممًا يتعجبون ، ويصبر للعريب على الجفوة في منطقيه ومسأليه ، حتى إن كان أصحابه يستجلبونهم ، ويقول: إذا رأيتم طالب حاجة يطلبها فأرقدوه ولا يقبل الثناء إلا من مكافئ ، ولا يقطع على أحد حديثه حتى يجوز فيقطعه بنهي أو قيام ،

Ur Imam al-Tirmidhi's "Al Shama'il al-Muhammadiyya"

© Kultursällskapet Damas 2009

www.damas.st

Senast uppdaterad: 2011-01-23

Relaterade sidor

- [Anas b. Malik om Profetens karaktär](#)
- [Hadith: Visdomen med diplomati](#)

[Print PDF](#)

